

der spilles fra tysk Side, hvis de vil føre Kampen ind paa disse Omraader.

Det har jo været overordentlig glædeligt, at der her i Landet fra første Færd har været fuldstændig Enighed mellem de 4 store politiske Partier med Hensyn til den Politik, der skulde føres i Sønderjylland. Det har været overordentlig glædeligt, at alle de betydelige Bevillinger, der er givet til Sønderjylland, er givet med fuld Enstemmighed mellem alle 4 Partier. Jeg vil haabe, at denne Enighed maa opretholdes, og at den navnlig maa opretholdes, naar der er Tale om at værges sig mod Bevægelser som dem, der er kommet til Syne i den Cornelius Petersenske Agitation, og som gør sig gældende i de Bestræbelser, jeg her har forsøgt at skildre, og jeg haaber, at alle 4 Partier vedvarende maa kunne samles ikke alene om en frindsindet, human og retfærdig, men tillige om en fast og maalbevidst Politik i Sønderjylland, som kan sikre og befæste den Grænse, vi har vundet. Dette er jo ingen Partisag, det er en fælles national Sag, det er en *Rigssag*.

Aksel Jensen: Vi har nu hørt 4 Talere beskæftige sig med de sønderjydske Forhold, og vi har hørt en Fremstilling af, hvor vanskelige de økonomiske Forhold er nede i Sønderjylland. Man er vel dernede tilbøjelig til at mene, at Forholdene der er betydelig vanskeligere end i det øvrige Land, men jeg tror alligevel, at naar vi ser paa Forholdene i det øvrige Danmark, maa man erkende, at de økonomiske Forhold her er saa tunge og trange, at det er længe siden, vi har set noget lignende. Naar vi ser paa Landets bærende Erhverv og ser, hvorledes man arbejder med stort Underskud i Landbrugsbedriften, og naar vi ser Industrien ligge stille mange Steder og ser den mægtige Arbejdsløshed, som findes, er der ingen Tvivl om, at vi lever i en vanskelig økonomisk Krisetilstand. Spørgsmaalet er da: Hvad kan der gøres for at skabe bedre Forhold, hvad har den siddende Regering gjort for at lette Erhvervslivets Byrder, hvilken Indsats har den gjort i økonomisk og erhvervsmæssig Henseende, og hvorledes er det foreliggende Forslag til Finanslov i Overensstemmelse med Tidens Krav og Erhvervslivets Økonomi?

Hvis man nærmere undersøger baade det foreliggende Forslag til Finanslov og Regeringens øvrige økonomiske og erhvervsmæssige Indsats, kommer man til et meget nedslaaende Resultat. Nu har jeg ganske

vist Gang paa Gang hørt en Lovsang over Regeringens Gerninger. Den kom først fra den højtærede Finansminister og dernæst fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Wilmann, som begge gjorde det bedste for at prise det socialistiske Finansstyre. Det ærede Medlem Hr. Rode, som talte paa det radikale Partis Vegne, ydede ogsaa sin varme Hyldelse til det — det er ganske vist nogle Dage siden, og der er jo sket adskilligt siden den Tid; jeg er ikke sikker paa, den vilde have været lige saa varm, hvis den var fremsat i Dag. Man priste det aflagte Statsregnskab for 1925—26, det blev rost som et socialistisk Mesterværk, et Bevis paa økonomisk Styre og et Bevis paa, at Socialdemokratiet bedre end Venstre er i Stand til at bringe Balance i Statshusholdningen. Der er et gammelt Ord, der siger, at en Løgn — eller for at bruge et mildere og maaske mere tilladeligt Udtryk: en Usandhed — kan siges saa tidt, at der efterhaanden er nogen, der tror, at den er Sandhed. Det kan være, at det er ud fra den Betragtning, at man fra Socialdemokratiets Side vedblivende lovpriser det socialistiske Finansstyre, idet man haaber, at Gentagelsens Kunst skal virke paa en saadan Maade, at der bliver en Del af Vælgerne ude omkring, der virkelig tror, at det er et økonomisk Styre, vi har i dette Øjeblik.

Selv om man bruger Gentagelsens Kunst nok saa tidt, tror jeg alligevel ikke, det skal lykkes at slaa fast som Sandhed, at Socialdemokratiet har ført et økonomisk Styre. Jeg tror heller ikke, det skal lykkes at tilsløre de faktiske Forhold. Sandheden er jo alligevel den, at de nuværende Regeringspartier, som ogsaa havde Regeringen fra 1913 til 1920, benyttede disse Aars enestaaende Højkonjunkturer, hvor Pengene flød ind i rigeligt Maal baade i de private Lommer og i Statens Kasse, til at tredoble Statsgælden og til gennem Lovgivning og Administration at trække Veksler paa Fremtiden, som nu skal indfries under langt vanskeligere økonomiske Forhold. Den Ungdom, som nu vokser op, baade Nutidens og Fremtidens Erhvervsliv, vil sikkert vide at taksere det Finansstyre, som vi havde i Tiden fra 1913 til 1920. Den vil komme til at bløde haardt, før de radikal-socialistiske Veksler fra Krigsperioden bliver indfriet. Jeg tror, at naar vort Lands økonomiske Historie i Krigstiden en Gang skal skrives, saa vil der falde en haard Dom over det radikal-